

มาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัด นครปฐม

Fire prevention and extinguishing measures of employees Nakhon Pathom
Provincial Administrative Organization

สุกฤตาณัฐ รุ่งธนธนา¹ และชัชชนันท์ ลีระเต็มพงษ์²
Sukittanut Rungtanatana and Chatchanun Leeratermpong

Received: July 30, 2019

Revised: September 8, 2020

Accepted: September 18, 2020

DOI: 10.14456/jra.2021.37

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม และ 2) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลต่อมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม การวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และพนักงานจ้าง รวมทั้งสิ้น 140 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test F-test ผลการวิจัย พบว่า 1) ระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) การเปรียบเทียบระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำแนกรายด้านตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ หน่วยงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดและระยะเวลาการปฏิบัติงานต่างก็มีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยด้านองค์กร ไม่แตกต่างกัน แต่พบความแตกต่างของระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัย ด้านเครื่องมือที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 เมื่อพนักงานมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน ระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยด้านองค์กร มีค่าไม่แตกต่างกัน แต่ระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยด้านองค์กร มีค่าแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

¹ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม; Nakhon Pathom Provincial Administrative Organization

² โรงเรียนนายร้อยตำรวจ; Royal Police Cadet Academy

Corresponding author, e-mail Oh_kit-kat@hotmail.com, Tel. 034-960818

คำสำคัญ: มาตรการ, การป้องกัน, การระงับอัคคีภัย

ABSTRACT

This research article is a quantitative research that aims to study; 1) Study fire prevention and extinguishing measures of employees Nakhon Pathom Provincial administrative organization. And 2) Study comparison of differences between demographic characteristics with fire prevention and extinguishing competency of employees Nakhon Pathom provincial administrative organization. Based on data collected from questionnaires answered by 140 bureaucrats, permanent employees, and Employee members. The statistics used in data analysis are Frequency, Mean, Percentage, Standard Deviation, t-test, One-way Analysis of Variance. It was found that; 1) the level of fire prevention and extinguishing measures, Organizations have an Average view was at the highest level. And 2) comparison of differences between demographic characteristics with fire prevention and extinguishing measures, Found that the difference of sex age education and profession will affect with fire prevention and extinguishing measures, significantly at the .01 level (Sig.<.01) and the difference of and department, Will affect with fire prevention and extinguishing measures, income Significantly at the .05 level (Sig.<.05).

Keywords: Extinguishing, Fire Prevention, Measures

บทนำ

ในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติมากมายส่งผลทำให้เกิดภัยพิบัติต่าง ๆ ซึ่งภัยพิบัติเหล่านี้อาจเป็นปัญหาทางตรงหรือทางอ้อมต่อการสูญเสียเช่น การเกิดวาตภัย อุทกภัย หรือ อัคคีภัย โดยเฉพาะอัคคีภัยซึ่งเป็นภัยพิบัติที่ก่อให้เกิดความเสียหายสูงสุด ทำให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน รวมถึงสภาพจิตใจของผู้ประสบเหตุและผู้เกี่ยวข้อง และเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศเป็นอย่างมาก (วิชัย สุขคลีวันติ และอภิชาติ แจ็งบำรุง, 2555) อัคคีภัยเป็นรูปแบบภัยพิบัติที่เป็นปัญหาสาธารณะ การจัดการภัยพิบัตินี้มีความอ่อนไหวและมีความซับซ้อนอันเนื่องจากสภาพสังคมที่มีความแตกต่าง ตลอดจนความรุนแรงของการเกิดภัย จึงได้มีการตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการภัยพิบัติ การเกิดภัยพิบัตินี้มีสาเหตุสำคัญมาจากความประมาท ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และการขาดความรู้ความเข้าใจว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรในการป้องกันและระงับอัคคีภัย การหามาตรการเพื่อป้องกันการเกิดอัคคีภัยเป็นเรื่องที่ทุกประเทศให้ความสำคัญ (ศรีฉนวนพัชร ใฝ่พูล, 2559) สำหรับประเทศไทยนั้นได้มีการออกกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดป้องกันและลดการสูญเสียที่จะเกิดขึ้นจากเหตุการณ์เพลิงไหม้ จากสถิติข้อมูลการเกิด

อัคคีภัยในอดีตช่วง 5 ปีที่ผ่านมา พบว่า อัคคีภัยที่เกิดขึ้นเฉลี่ย 800-1,200 ครั้ง/ปี คิดเป็น 4-5 ครั้ง/วัน ส่วนสถิติช่วงปี 2558 พบว่าเพลิงไหม้อาคารสาเหตุมาจากไฟฟ้าลัดวงจร 646 ครั้ง ปี 2559 เกิดเพลิงไหม้ 681 ครั้ง และปี 2560 (ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์) เกิดเหตุเพลิงไหม้จากไฟฟ้าลัดวงจรจำนวน 107 ครั้ง (โพสท์ทูเดย์, 2560) ซึ่งการเกิดเหตุเพลิงไหม้แต่ละครั้งก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินอย่างมาก

พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ ในการปกป้องและบรรเทาสาธารณภัย มีอำนาจในการแต่งตั้งเจ้าพนักงานให้ปฏิบัติหน้าที่ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งพื้นที่ และให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้อำนวยการท้องถิ่นในการป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยในท้องถิ่นของตน โดยระเบียบการบริหารจัดการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัย นอกจากมีมาตรการป้องกันและระงับอัคคีภัยที่เหมาะสมไว้ให้พนักงานไว้ยึดถือปฏิบัติเป็นแบบแผนแล้ว องค์กรประกอบที่สำคัญอีกอย่างคือ บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน และอุปกรณ์ที่ใช้ในการป้องกันและระงับอัคคีภัย เพราะเป็นผู้ที่ต้องเข้าไปปฏิบัติงานช่วยเหลือผู้ที่ประสบอัคคีภัยในสถานการณ์ฉุกเฉิน หากมีสมรรถนะที่ไม่พร้อมปฏิบัติงานนั้นก็หมายถึงไม่สามารถช่วยลดการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนได้ การเสริมสร้างสมรรถนะให้พร้อม และเพิ่มมากขึ้นอยู่ตลอดเวลาจึงมีความสำคัญและจำเป็นที่สุด การเสริมสร้างสมรรถนะให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในการป้องกันและระงับอัคคีภัย ซึ่งเป็นงานที่มีภาวะเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายถึงชีวิตในระดับสูง การปฏิบัติงานต้องคำนึงถึงความปลอดภัยจึงต้องมีการเสริมสร้างความปลอดภัยโดยการสวมเครื่องแบบและอุปกรณ์ป้องกันภัยส่วนบุคคล นอกจากนี้ยังต้องทำการเสริมสร้างพฤติกรรมของแต่ละบุคคลซึ่งสามารถเสริมสร้างได้โดยการให้โอกาสในการเข้ารับการฝึกอบรม และการได้รับรู้ประสบการณ์ใหม่ ๆ เกี่ยวกับการป้องกันและระงับอัคคีภัย

จังหวัดนครปฐมเป็นจังหวัดที่มีภัยพิบัติและสถานการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือบริเวณที่มีผู้คนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐมก็เป็นอีกสถานที่หนึ่งหน่วยงานย่อยหลายหน่วยงาน ตลอดจนมีข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง และบุคลากรจำนวนมาก ดังนั้นการเผชิญกับภัยพิบัติและสถานการณ์ฉุกเฉินนั้น นอกจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องมีมาตรการป้องกันและระงับอัคคีภัยที่เหมาะสมครอบคลุมแล้ว การเพิ่มสมรรถนะของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม และเนื่องจากผู้วิจัยได้ปฏิบัติงานที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม จึงมีความสนใจว่าพื้นที่ที่ปฏิบัติงาน มีมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยเพียงใด ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม มีมาตรการป้องกัน และระงับอัคคีภัยเพียงใด ตลอดจนพนักงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม มีสมรรถนะในการป้องกัน และระงับอัคคีภัยมากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลต่อมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มุ่งศึกษามาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ พนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐมที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐมในปีงบประมาณ 2560 จำนวน 216 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Taro Yamane (1973) ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 140 คน ประกอบด้วย สำนักปลัดฯ และสถานสงเคราะห์คนชราทั้ง 2 แห่ง จำนวน 55 คน กองกิจการสภา จำนวน 8 คน กองแผน และงบประมาณ จำนวน 8 คน กองคลัง จำนวน 15 คน กองช่าง จำนวน 45 คน กองการศึกษา จำนวน 2 คน กองพัสดุ และทรัพย์สิน จำนวน 5 คน และหน่วยตรวจสอบภายใน จำนวน 2 คน แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบบังเอิญ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุด

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีการของ Lee J. Cronbach (1990) ได้ค่าแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ 0.953 โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา อาชีพ หน่วยงาน ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน เคยผ่านการอบรมเรื่องการอัคคีภัย

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยด้านบุคคล และด้านอุปกรณ์ป้องกันอัคคีภัย กำหนดให้ผู้เลือกคำตอบได้ 5 ตัวเลือก คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย กำหนดให้ผู้เลือกคำตอบได้ 5 ตัวเลือก คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม

4. สถิติบรรยายใช้สำหรับอธิบายข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลความรู้ความเข้าใจเรื่องการป้องกันและระงับอัคคีภัย สถิติที่ใช้คือ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติเชิงอ้างอิง เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา คือ เปรียบเทียบความแตกต่างแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ สถิติวิเคราะห์ที่ใช้การแจกแจงค่าที (t-test) สำหรับทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มข้อมูล 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน เปรียบเทียบความแตกต่างแต่ละด้านจำแนกตามอายุ รายได้ ระดับการศึกษา อาชีพ หน่วยงานและระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน ซึ่งมีข้อมูลมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ค่า F-test (One-way Analysis of Variance) ในการทดสอบความแปรปรวน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา อาชีพ หน่วยงานและระยะเวลาการปฏิบัติงาน สามารถสรุปได้ ดังนี้

1.1 เพศหญิงมีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยอยู่ในระดับมากที่สุด มากกว่าเพศชาย

1.2 ผู้ที่มีอายุช่วง 26-35 ปี มีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยมากกว่าผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วงอื่น ๆ

1.3 ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยทุกช่วงรายได้มีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยอยู่ในระดับมาก

1.4 ผู้ที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาตรีมีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยในระดับมากที่สุด และในระดับการศึกษาอื่น ๆ มีมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยอยู่ในระดับมาก

1.5 ผู้ที่มีอาชีพพนักงานจ้าง มีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยในระดับมากที่สุด สำหรับข้าราชการ และลูกจ้างประจำ มีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยอยู่ในระดับมาก

1.6 สำนักปลัดฯ และสถานสงเคราะห์คนชราฯ ทั้ง 2 แห่ง กองคลัง กองช่าง กองการศึกษา และกองพัสดุและทรัพย์สิน มีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัย ในระดับมากที่สุด สำหรับกองกิจการสภา และกองแผน และงบประมาณ มีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยอยู่ในระดับมาก

1.7 ผู้ที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานทุกระยะ มีมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยในระดับมากที่สุด

2. การเปรียบเทียบระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยรายด้านของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบจำแนกรายด้านตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา อาชีพ หน่วยงาน และระยะเวลาการปฏิบัติงาน สามารถสรุปได้ ดังนี้

2.1 เพศต่างกันมีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยด้านองค์กร ไม่แตกต่างกัน แต่พบความแตกต่างของระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัย ด้านเครื่องมือ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2.2 เมื่ออายุต่างกันระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยด้านองค์กร และด้านเครื่องมือแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2.3 เมื่อพนักงานมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน ระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยด้านองค์กร มีค่าไม่แตกต่างกัน แต่ระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยด้านองค์กร มีค่าแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

2.4 เมื่อพนักงานมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยด้านองค์กร มีค่าแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2.5 เมื่ออาชีพของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดต่างกัน ระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยด้านองค์กร มีค่าไม่แตกต่างกัน แต่ระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยด้านองค์กร มีค่าแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2.6) เมื่อหน่วยงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดต่างกัน มีระดับมาตรการ ด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

2.7 ผู้ที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานต่างกัน มีระดับมาตรการ ด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัย ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ศึกษามาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัย และศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลต่อมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม ผู้วิจัยนำเสนออภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐมมีระดับมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณารายด้าน คือ มาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยด้านองค์กรและเครื่องมืออยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับศูนย์การศึกษาพิเศษมหาจักรีสิรินธรที่จัดทำมาตรการรักษาความปลอดภัย และแผนป้องกัน และระงับอัคคีภัยในสถานศึกษา ที่มีการตรวจสอบโครงสร้างและส่วนประกอบของอาคารอย่างสม่ำเสมอ มีการแต่งตั้งบุคลากรในการดูแลอาคารสถานที่ จัดทำป้ายข้อความระวังด้านความปลอดภัยในจุดอันตราย จัดให้มีแผนการป้องกันและเคลื่อนย้ายกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน จัดให้มีผู้รับผิดชอบปฐมพยาบาลเบื้องต้น และนำส่งสถานพยาบาล จัดป้ายความรู้และแนะนำแนวทางปฏิบัติเมื่อพบวัตถุสิ่งแปลกปลอมที่จะเป็น

อันตราย จัดให้มีการบำรุงรักษาทำความสะอาดอาคาร และสถานที่โดยรอบอย่างสม่ำเสมอ ทำการตรวจสอบเครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ก่อนใช้งานเสมอไม่ใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีการชำรุด แนะนำ สาธิต และควบคุมการใช้เครื่องมือต่าง ๆ อย่างถูกต้อง จัดเก็บเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ หลังใช้งานทุกครั้งอย่างเป็นระเบียบ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิวัฒน์ เดชอดุลย์สัตยา (2558) พบว่า ความพร้อมในการป้องกันและบรรเทาอัคคีภัยของบริษัท ลินเต็ด (ประเทศไทย) จำกัด มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการป้องกันและบรรเทาอัคคีภัยอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัยของพนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย โดยอายุช่วง 26-35 ปี มีระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยมากกว่าผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วงอื่น ๆ อาจเนื่องมาจากช่วงอายุนี้มีประสบการณ์ในการผ่านการอบรม ฝึกซ้อม หรือการทดสอบสมรรถภาพมากกว่าในช่วงอายุอื่น ๆ อีกทั้งระดับการศึกษาที่มีผลต่อระดับมาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย คือ การศึกษาในช่วงมัธยม หรือเทียบเท่า จะมีการตระหนักหรือมีการสอนเรื่องของอัคคีภัย และการแก้ปัญหา ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิวัฒน์ เดชอดุลย์สัตยา (2558) พบว่า กลุ่มอายุ 41-50 ปี มีความพร้อมในการป้องกันและบรรเทาอัคคีภัยมากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรพัฒนา และฝึกอบรมให้บุคลากรของหน่วยงานมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ มาตรการด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัย
2. ควรเสริมสร้างสมรรถนะให้บุคลากรในด้านร่างกาย ด้านความรู้ ด้านทักษะ และความสามารถ เพื่อให้สามารถรับมือกับการเกิดเหตุได้ทันท่วงที

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ควรขยายมาตรการด้านการป้องกัน และระงับอัคคีภัย รวมถึงสมรรถนะด้านการป้องกันและระงับอัคคีภัยไปสู่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ในจังหวัดอื่น ๆ
2. ควรบูรณาการการป้องกัน และระงับอัคคีภัยให้เหมาะสมในแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่

เอกสารอ้างอิง

โพสต์ทูเดย์. (2560). ไฟไหม้ชุมชนย่านคลองเตยวอด 30 หลังคาเรือน. เข้าถึงได้จาก <https://www.posttoday.com/social/local/478125>.

วิชัย สุขกลิ่นดี และอภิชาติ แจ้งบำรุง. (2555). การศึกษาและวิเคราะห์ระบบป้องกันอัคคีภัยในอาคารขนาดใหญ่พิเศษกรณีศึกษา: อาคารคุ้มเกล้าโรงพยาบาลภูมิพลอดุลยเดช. *วารสารวิศวกรรมสาร มก.*, 25(82), 117-126.

- ศรีณนพัชร์ ไผ่พูล. (2559). *สมรรถนะการปฏิบัติงานของบุคลากรเทศบาลเมืองกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์*. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ศศิวัฒน์ เดชอดุลย์สัตยา. (2558). *ความพร้อมในการป้องกันและบรรเทาอัคคีภัยของบริษัท ลินด์ (ประเทศไทย) จำกัด อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา*. (ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป). วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- Cronbach, Lee. J. (1990). *Essentials of Psychology Testing*. (5th ed.). New York: Harper & Row.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. (3rdEd.). New York: Harper and Row.